

Estofat de caramelles, eleccions i estafes

Els àpats familiars són la meva mesura casolana de l'estat d'opinió pública. Diferents generacions al voltant d'una taula i tres hores de conversa, des del primer plat fins a les postres, donen per intercanviar opinions sobre tot el que és tendència. O una mica, si més no. Debats entre cunyats, discussions de germanes, conflictes entre mares i filles, complicitats entre cosins... El dinar ha començat amb presses perquè els més joves tenen compromisos caramellaires: «A les quatre tenim assaig». Engolim l'amanida i la pasta a preu fet mentre els més grans evoquen, amb nostàlgia, les Pasqües de la seva joventut. El flashback, però, dura poc. «Votareu?». Amb tanta presentació de candidatures, la pregunta és obligada. Ja fa un temps que el «qui» en va caure; ara, la qüestió és si hi algú disposat a fer l'esforç de triar papereta per ficar-la dins d'una urna. La cara de mandra de la que acaba d'estrenar majoria d'edat no necessita resposta. Els més grans, desorientats, miren cap a la neta compromesa. «A rebentar-ho, tot, avi!». I l'avi, que ja no sap què pensar. «Em passes l'oli?». Si s'ha d'empassar gripaus, val més untar-ho bé.

«L'altre dia, em van estafar», saltem altre cop de tema. «A tu, també?». Els enredaires professionals no discriminen per edat. Amb un relat i una posada en escena de premi Gaudí, et fan creure que sou veïns de tota la vida. «Sí, treballo al negoci d'aquí al capdamunt. Et veig a passar cada dia. Deixa'm els diners i te'ls torno aquesta tarda mateix». Amb convenciment i posant èmfasi en els detalls. Si és que només pel guió i l'actuació ja es mereixen els cinquanta euros que et plomen. Sort de poder-ho compartir. Si més no, sentir-se part d'un col·lectiu dona transcendència a la pròpia desgràcia. Fa de més bon empassar la ràbia, sobretot si va acompanyada de la sèpia amb patates del segon plat. I, per postres, brunyols, així, amb r, que és com els fan a l'Empordà, sempre marcant diferències, aquests del nord. El sector jove ja frissa per marxar. No tant per anar a cantar i ballar sinó pel que vindrà després. Avisen que la nit s'allargarà, tant que no tornaran a casa. «Dormirem al cau». I l'endemà, sant-tornem-hi, sense haver dormit i amb ressaca. No es pot negar que han trobat l'essència de la festa: és Pasqua de Resurrecció.